

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Όγδοος ο χρόνος είναι
κι' έδρα πάλιν αι' Αθήναι.

Έτος έννενάντι δύο και με χίλια όκτακόσα.
Έτσι 'μπέρδεξε τον χρόνο η ποιητική μας γλώσσα.

Τών δρων μας μεταβολή. — ενδιαφέρουσα πολύ.

Ο ΡΩΜΑΙΟΣ την εβδομάδα — μόνον μια φορά θά βγαίνει.
κι' όταν έγω έλθω νύχτα — κι' όποτε μου καθεθαίνει.
Συνδρομητής ός όχημα — γιατί λεπτά δέν έχω.
και 'στών Άδων τον πάλιν — και τίς τον ελασπην.
και τίς την 'Ελλάδα θαν — όχι με νύχτα κι' έντροπίν.
Συνδρομή για κάθε χρόνο — φρίκα δώδεκα και μόνο.

για τή ζίνα όμοια μέρη — δεκαπέντε και 'σο χίρι.
Κι' ένα φύλλο άν κρατής — έγινε συνδρομητής.
κι' όποτε τον παρή δέν δίδει — όλ τον ρή μαυρο φίλι.
Γράμματα και συνδρομαί — απ' εθείας προς θεά.
Για τή σάρα και τή μύρα — κάθε φύλλο μια δεκάρα.

Μαρτίου είκοσι κι' όκτώ
και τους προγόνους έλακτώ.

Τρακόδα και όγδόνα
κι' ανέθηκαν τα φόντα.

Ο Φασουλής προς τον Φεραιόν
λαλών περι των Άρουραίων.

(Ο πατριώτης Φασουλής με τον γνωστό κολλητήρα
προς τον Φεραιόν όμιλεί και λείγει ούκ όλίγα.)

Φ.— Μι την μεγάλην έορτήν τής Λαύρας τής Άγίας,
ήμέραν τής ρητορικής και τής φροφασίας,
κι' έγω τον κάθε πρόγονον τα χρυσοπαρανοώσω
και με θερμήν προσώννησιν ταύτιά του θα γανώσω.

Χαρήτε κι' επανέτιλαν η Λαύρα η μεγάλη
και κάθε τρελλο-Κωνσταντής το άκτι του θα βγάλη...
πολλοί τή ζύλινα σπαθιά πετούν απ' τή εμάρια
κι' έγω φωνάζω μετ' αυτών ώς ποτε παλληκαρία ;
Ό: ποτε πλέον πυριτοί ρητόρων τεταρτάται ;
ώ: ποτε δάφναι, βρέ παιδιά, και τής μωριστής κλάδει ;
ώ: ποτε ποσει Πινάκοι κι' άπιθασοσι Τυρταίοι
όλ μετ ποτίων στανικώς με τής μωρουνας λαύι ;
Ό: ποτε πιά τή λαβαρα, τή γάδαρα και τήλλα ;
ώ: ποτε πιά θα τρώγεται η δόξα με κουτάλα ;

Άκούσατε... άκούσατε... κλονούνται τή ιδάφη...
πολλοί φωνάζουν γύρω σας ώς ποτε παλληκαρία ;
κι' έγω ένθουσιάζομαι με τούτο το συναρη,
όπου θαρρώ νερόβραστα πώς τρώγω σαλιγκάρια.

Φωνάζει άλλος απ' εκεί : απόγονοι Έλλήνων,
ένθυμηθήτε προς στιγμήν τους Μαραθονομάχους,
κι' έγω άκούων σύνοφρος τον ρήτορα έκείνον
θαρώ πώς τρώγω σκεραλιά του Γλισσού βυτράχους.
Νά κι' άλλος πάσχω και νοσών από οίλοπατριάν :
« έβίαι πατούμεν έδαφος παντός καλού κι' όφραίου, »
κι' έγω ένθουσιάζομαι μ' αυτην την ρητορικάν,
όπου νομίζω πάντερα πώς τρώγω Άρουραίου.

Θείον !... πάλιν ρήτορας κουτώ χαλκοπροσώπους
κι' έγω κουτώ των στίκεται τήν κεφαλήν μου κλίνων...
άν έλθω στην κι' όκταρα 'στην γην αυτην ανθρώπους
είναι οι λαφροπόνονοι των προσώλων Έλλήνων.
Μόνον είπα 'οι δυστυχείς 'μπορούσαν να κηρύξουν
τί τράβηξαν και τί τραβούν και πόσα θα τραβήξουν.
Κι' όταν αντίταξω γύρω των ρητόρων κοστωθείς
και πατριώταις έμμανείς μετ κενών στυμαχών,
εύχριστώ τής Γήμιστον έξ όλης μου καρδίας,
που πρόγονον δέν μ' έκαμα τον Μαραθονομάχων.

Τοιαύτη ζηλευτή τιμή άς λείψη μια για πάντα,
ας μη μου στήσουν ποποτε 'τό μέλλον άριάντα,
οδ' η Ολιμμένη μου σικι ποτί της να μη σπαίρη
από βραχών έγκωμιον λυσάντας Καλλιπείρη,

οὐδὲ ποτὶ πρὸς χάριν μου νὰ γίνῃ πανηγύρι,
οὐδὲ κανένας Θεόδωρος ἀπὸ τὸ παραθύρι,
ἐξᾠδὸς νὰ ἐρρίζεται 'στὰ σάπιχα μου ὄσα
πὺς τῆς κυρίας Μιχαέλης πεντάρα δὲν χρωστῆ,
οὐδὲ ποτὶ τοῦ ταφου μου τὴν ἑορτή σιγῆν
νὰ τὴν παραΐξουν μαχητικὴ καὶ μουσικὴ ἐραυδογῆ,
οὐδὲ νὰ περιπτεμαί 'σὼν Ἀθῆνῶν τὴν γῆν
τοῦ γαίφρου Τσελεπίταρη μωρῶν τὸ τσαρούχι,
οὐδὲ κ' ἀπὸ τὸ χῶμα μου πρὸς μάγισά νὰ σερρῶ,
ἀλλὰ νὰ μείνω πάντοτε ἀπῳγόνος κ' ἐγώ,
μὲ ἀπῳγόνους προσφιλεῖς 'στὸν ἦλο νὰ τευτῶνεμαί
καὶ εἰς προγόνων δυστυχῶν τοὺς ἰσκιούς νὰ φορτῶνεμαί,
καὶ μπάμ και μπούμ, κ' ἀλὲρ μπαλέρικ, κ' Ἑλλήνων παῖδες ἴτε,
εἰς τὰς μελλούσας ἐκλογὰς νὰ σκυλοφαγωθῆτε,
εἶναι 'εἰκό μας τὸ παρὸν, τὸ μέλλον μας ἀνήκει,
ἢ δὲ Φραγκιὰ κατήντησε τῆς δόξης μας καθέτι.

Μπάμ μπούμ... πρὸς πόλεμον ὀργῶ...
ἐμπρὸς ἢ φρουτανέλιχ...
κολορός και σὺ, κολορός κ' ἐγώ,
καὶ ἀπὸ μιά βαρίλιχ.

'Ο Μακρῶν, ἢ Σκλαμιέ,
τὸ κλέος τὸ πατρῶν...
κτυπάτε Ἀρουραῖος Μῦς,
ὦ παῖδες τῶν ἠρώων.

"Ἄς ἐρέψωμεν κ' ἐμεῖς καλὰς
κατ' Ἀρουραῖων νίκας,
κ' ἑλευθερώσωμεν πολλὰς
Ρωμηῶν σιταπῶθικας.

Μὲ φώσφορον κ' ἀρσενικόν,
Ἑλλήνων παῖδες ἴτε
κατὰ βαρβάρων ποτικῶν,
κ' ἀνδρείους πελεμῆτε.

Μὰ τοὺς προγόνους τοὺς κλεινοὺς
θὰ ἔχη κλέος ζῆλευτὸν
ὅσοις τσακίωση ζωντανούς
καὶ δύο μόνον ἐξ αὐτῶν.

Πατρις, σὲ βλέπω νὰ πετᾷ
ὡς τροπαίουχος Ἀμαζών...
ἐμπρὸς, ἢ τὴν ἢ ἐπὶ τὰς...
κανεῖς, κανεῖς μὴ μείνη ζῶν.

Νύκτα κ' ἡμέραν πολεμῆς
μὲ φῶς ἠλίων καὶ πυρῶν
νὰ φύγουν εἰ ἐπιδρωμῆς
καθὼς ὁ Σέρβης τῶν Περσῶν.

(Ὁ Περικλῆς προχωρεῖ
καὶ γονατίζων φλυαρεῖ.)

Π. Ὁ Ρήγα, στρέψε πρὸς στιγμὴν 'στὴν γῆν σου τὴν πατρίαν
νὰ 'δῆς, μεγάλε πρόγονε, τί γίνετ' ἐκεῖ πέρα...
ἐκεῖ ὅπου ἐσάλευσε χρυσοῦν ἑλευθερίαν,
ἐκεῖ ποῦ πρωτογέλασε ἀνοιξέως ἡμέρα,

νέων βαρβάρων δυναστῶν τὸ κράτος καθιέρθη
κ' εἰ κάμει ἐπιτημύρησαν μὲ Ἀρουραῖων πλῆθη,
κ' ὡς ποῦ νὰ 'πῆ τὴν γνώμη της τοῦ καθενοῦ ἢ γυλάβα
ἢ Θεσσαλία ἔγινε τῶν Ἀρουραῖων σκλάβοι,
κ' ἐκείνος ποῦ θὰ ἐκταθῆ 'στὰς ἐκλογὰς τὰς νίκας
μὲ τῶσας ὑποσχίσεις τοῦ ἀρῆθονος καὶ γενναίας
ἀνάγκη νὰ ὑποσχεθῆ μὲ λόγον τῆς τιμῆς
πῶς θ' ἀρνήσῃ καὶ αὐτοὺς τοὺς Ἀρουραῖος Μῦς

(Ἐνὸ τοιαῦτα θλιβερῶ ὁ Περικλῆς φωνάζει
τρεῖς Ἀρουραῖος ζωντανούς ἀπὸ τὴν τσίπη βγάζει).

Π.—Δίξου αὐτὰ τὰ λάφυρα, ὦ γόνε τῶν Φερῶν,
παρπαλοὺ πολύτιμα εἰς τούτον τὸν καιρὸν.
Ὡς φόρον ἀναμνήσεως ὁ Περικλῆς σοῦ φέρει
τῶν Ἀρουραῖων Θάρυδιον ματὰ τοῦ Ἀρταγέρην,
ἀλλὰ καὶ τὸν ἀτρόμητον ἐτσάκωσα Μακρόνιν,
ὅπου μὲ βλέπει καὶ γελᾷ μὲ γέλωτα σαφρόνιν,
ἂν ὅμως πιάσω ζωντανὸ κ' ἐκείνον τὸν Ἰοτάσση
καὶ ὅσους ἄλλους ἔφαλεν ὁ παλαιὸς Αἰσχύλος,
τότε θὰ φύγουν κ' εἰς λοιπὴ καὶ θὰ τὸ κόψουν λάσπη
κ' ἀπὸ μεγάλων συμπερῶν σωζόμεθα τὸ χεῖλος.

Δίξου αὐτὰ τὰ λάφυρα τὰ τῶσων ἱερά...
τόρα, μεγάλε πρόγονε, ἀξίξει ὅ,τι 'πῆς
καὶ μίχα τυρλοποντικῶν εὐλύγουσας οὐρά
κ' εἶναι μεγάλων σύμβολον μεγάλης προκοπῆς.
Ἐκείνος δὲ ποῦ ἐκταθῆ τὰ τῆς πατρίδος ἄγχι
καὶ θέλει γέρας ἀληθῆς ἀριστερῶν ἀγόνων,
πρέπει νὰ φέρῃ σήμερα λαμπρὰς θυσίας σφάγιχα
καμπόσσιαι ποτικουραῖς 'στους τάφους τῶν προγόνων.

Ἐ Ρήγα, στρέψε νὰ ἰδῆς 'στὸν πατρικὸν σου οἶκον
τὰ πλῆθη τυρλοποντικῶν καὶ ληστοσυρσίκων.
ὅπου 'στὰς πόλεις ἔστησαν ἀναφανδὸν λημέρι
καὶ γόνουν δους ἐκτιμῶν ἡμέρα μοσημέρι.
Στρέψε νὰ 'δῆς τὸν Ζαχαρία, νὰ 'δῆς τὸν Πατσαβούρα,
στρέψε νὰ 'δῆς καὶ τὸν Μουσα μετὰ τοῦ Τσιγερῶνα,
καὶ φώναζε μαζὶ μ' ἡμας εἰοί, εἰὼν καὶ οὐρα,
καὶ τίντωσε τὸ χεῖρ σου κ' εὐλόγει τὴν πατρίδα.
Ἄλλ' ὅμως ἄς εὐλογῆθῃ κ' ὁ γέρο-Κορόνατος,
ποῦ ἂν ἀκόμη μὲ αὐτὸν ἀρμένιζε τὸ κράτος,
καθεῖς θὰ εἰσιχάιντο τὴν τσίπη πειθαρχίαν
κ' ἀπὸ τῆ μίσθ θλίπιτε ἢ καθεμιά σαθούρα,
ἀφείκτως ὅθ' ἔσχεσαν κ' ἐμεῖς τὴν εὐτυχίαν
νὰ γυρισθῶμεν ἡγήγορα μετὰ τοῦ Πατσαβούρα.

Ἄλλὰ τὸ πᾶν κατίστρεψε ὁ πανάκαμτωρ χρόνος...
ἄλλ' αἰ βουλαὶ τοῦ Θεόδωρ κ' ἄλλα κλεινοῦ θρόνος.
Ἐκεῖν' ἢ ἀποτρόπαιος τοῦ Μίτερνιχ Αὐστρία,
ποῦ ἄλλοτ' ἐπιβεῖ καὶ σέ, τῶν Θεσσαλῶν τάνδον,
αὐτῆ κ' αὐτὸν τὸν μάρτυρα τὸν ἄρηος 'στὰ κράα
καὶ γὰρ θηλεζὶ τοῦ 'πέρασε 'στὸν σβίκο τὸ Κορόνιν.
Αὐτὴ κατιπολέμησε μὲ μηχανογραφίας
τὸν ἀνδρα ποῦ καθίθρασε τὰς δουλικὰς ἀλυσῆς,
κ' ὁ Πατσαβούρας θὰ χαθῆ μετὰ τῆς συντροφίας
κ' ὡς πρὶν δὲν θὰ σημῆται ἡ ληστρική μας φύσις.
Ἐκεῖν' ἢ μακρὴ γινεῖα τῶν μιερῶν Ἀψβούργων
χεῖρα κ' 'στὸν Θεόδωρον ἐπίβαλε κακούργον,

Δρὸ Κόραι τούρανίου Βασιλέως,
τῆς πρωτευούσης καύχημα καὶ κλέος.

ἀκίμη δὲ τὸν κυνηγῆ καὶ τὸν καταδιώκει
ὁ Ἀυτοκράτωρ Ἰωσήφ μαζί μὲ τὸν Καλνίκου,
ἀκούει δὲ νυχθημερόν τὰ ὄσα σέρν' ἢ σκοῦπα
ἢ Συμμαχία ἢ τριπλῆ ἢ Κορδονοστακίστρα,
κι' ἐγὼ κρυφὰ καὶ φανερά τοῦ Θεωδωράκη τούπα
νὰ πάη σάν προσκυνητῆς ὡς 'στὴν Εὐαγγελίστρα.

Ἦ Ρήγα, στρίψε νὰ ἰδῆς τὴν φίλην σου πατρίδα
κι' εὐλόγει κάθε κόμματος τὴν σθεναρὰν μερίδα.
Κατὰ τὸν Βῆλο γύρισε ὀλίγο τὸ κεφάλι....
ὁ Κοκκωλῆς τὰ ἐφτίαζε μαζί μὲ τὸν Καρτάλη,
μεγάλα μαγειρεύονται καὶ μὲς 'στὴν Καλαμπάκα,
κι' ὁ Ζωγλοπιτῆς ὁ λιγνὸς μετὰ τοῦ Καζαμπάκα
θὰ κάμουν ἀδιάρρηκτον εἰς τὴν Καρδίτσα κρῖνον,
παραλαβόντες μετ' αὐτῶν τὸν λαλον Κοκουρίκον.
Εὐλόγησε μὲ τὰς εὐχὰς προπάππων καὶ γονίων
παντοδαπούς συνδυασμούς συμπολιτῶν γενναίων,
εὐλόγει Πατσαβούρηδες, εὐλόγει φυγοδίκους,
εὐλόγει Ζωγλοπιτῆδες, εὐλόγει Κοκουρίκους,
ποῦ μὲ ζεστό τοῖς ποντικίους θὰ περιγύσουν λαδί,
κι' ὡς ἀντιπρόσωπος καὶ σὺ 'στάς κάλπας ὄλων μείνει,
ἀλλὰ λυθίσου, πρόγονε, καὶ τὸν Γεωργιάδη,
ἴπου κι' αὐτὸς περίλυπος εἰς θανάτου εἶναι.

(Ὁ Φασουλῆς ἔσπετιτῆς
παρὰληρῆ ἰουπετιτῆς.)

Φ.—Ἦ Ρήγα μεγαλόλογωσε, δὲν θέλεις νὰ 'μιλήσης ;
πὺς μείνεις κρῦο μακμαρο εἰς τόσας προσφωνήσεις ;

Ἐνὸ τὴν εὐλογία σου ζητεῖ ὁ Περικλιτὸς
γιατὶ ποσὸς δὲν βριλεῖς καὶ δὲν χαμωγέλης ;
εἰπὶ μου, μαρτυ Θεσσαλί, πὺς τόπαθις εἰπέτος
κι' εἰς ἀπογόνων μούτσουνα πεντάλαφαι δὲν κολλῆς ;
'Ἄλλοτε μόλις ἐφεγγε τῆς Λαύρας μας ἡ σγὸλη
ἐδέχοντο τῆς μούντζαις σου οἱ συμπολιταὶ ὄλοι,
μὰ σήμερα 'στοῖς λόγους μας ποσὸς δὲν συγκαίνισαι
κι' εἰς πατριώτας ρήτορας τὴν μούντζα σου ἀρνέισαι.

Δὲν εἶχες πλέον δύναμιν τὸ χέρι σου ν' ἀπλώσης ;
δὲν εἶχες πλέον ὄρεξιν μὴδὲ νὰ ρασιελώσης ;
Πρὸς τί, μεγάλε πρόγονε, βαθεῖα σιωπῆ
ἐνὸ παντοῦ εὐμάρετα δεσπόζει κι' εὐεξία ;...
τί διάβολο !... τοῦ ἔθνους μας ἡ τόση προκεπή
μιας μούντζας σου τούλάχιστον δὲν εἶναι ἀνταξία ;

(Ὁ Ρήγας δίχως λέξι νὰ προσφίρη
τὸν Φασουλῆ μούντζου μ' ἕνα χέρι.)

Φ.—Εὐχαριστῶ, εὐχαριστῶ, μεγάλε πρόγονε μου,
αἱ τόσαι παρακλήσεις μου δὲν 'πῆγαν τοῦ ἀνέμου.
Εὐχαριστῶ, εὐχαριστῶ, Ἑλλήνων παῖδες ἴτε...
ὁ Ρήγας μ' ἐρασιελώσε... σκιρτήσετε, χαρῆτε.
Αὐτὸ θὰ 'πῆ πὺς ἀληθῶς ἐπρόκυψε τὸ γένος,
αὐτὸ θὰ 'πῆ πὺς φαίνεται κατευχαριστημένους,
αὐτὸ θὰ 'πῆ πὺς στάδιον ἀνοίγεται τιμῆς,
αὐτὸ θὰ 'πῆ πὺς θὰ γαθῶν κι' οἱ Ἀρουργαὶ Μῦς.

(Ο Ρήγας δίχως να δισιλή
 επιπλευμυτζόνει τὸν Φασουλῆ.)

Φ. — Εὐχαριστῶ, εὐχαριστῶ, μεγάλα πρόγονε μου,
 καί τόσο παραλήψεις μου δὲν ἦρχαν τοῦ ἀνέμου.
 Γῆ νὰ σπύσῃ τὸ βαρὺ μακρῆρόν του χίρι
 καὶ νὰ δαχθῆμε φάσκελο ἀπὸ τὸν πρωτομαρτυ,
 ἔκλειν ἡ μούτζα του θὰ πῆ πὼς γὰρ τὴν μούτζα χεῖρι,
 ὅπου ἡ Γῆλλος ἐστειλε ποτὶ τὸ Βοναπάρτη.
 Αὐτὸ δὲν εἶναι γέλασμα προγονοῦ καὶ σκόμμα,
 αὐτὸ θὰ πῆ πὼς εὐλογεῖ τὸ ἐν καὶ ἄλλο κομμα,
 πὼς καὶ τῆς Κυβερνήσεως τὸ πρόγραμμα θαναμάζει,
 πὼς δίχως τοὺς συνδυασμοὺς τοὺς ἐπιδοκιμάζει,
 αὐτὸ θὰ πῆ πὼς εὐλογεῖ τὰ γρώματα μας ὅλα,
 αὐτὸ θὰ πῆ πὼς εὐλογεῖ τὸν Λόρδου τὰ φασκίκα,
 αὐτὸ θὰ πῆ πὼς εὐλογεῖ τοὺς φασκίνοὺς κομήτας,
 τοὺς ἀπυρρίτους δηλαδὴ καὶ τοὺς τριτοκομήτας,
 αὐτὸ θὰ πῆ πὼς εὐλογεῖ σωτήρας νεαροὺς,
 τοὺς τοὺς θιρίζει κόψιμο καὶ πίνου γαμομήλια,
 αὐτὸ θὰ πῆ πὼς εὐλογεῖ ἀντάρατα φλογεροὺς,
 ὅπου βρομοῦν τὰ γνότα των ἰδοὺ καὶ δέκα μίλια.
 Αὐτὸ θὰ πῆ πὼς εὐλογεῖ καὶ ἐπιθυμῆ νὰ στέψη
 καὶ ἐκείνου ὅπου ἔκλεψε καὶ ἐκείνου πού θὰ κλίψη,
 αὐτὸ θὰ πῆ πὼς εὐλογεῖ πινώτων λαμαργίας
 καὶ τῶν στομάχων τακτικῆς καὶ ἀτάκτους λειτουργίας,
 τὸ κράτος τοῦ Συντάγματος καὶ τὴν ἰσχὺν τῶν νόμων,
 ἴσ' ὅ μ' αὐτὰ τὰ φάσκελα διατελεῖ εὐγνώμων.

Π. — Δὸς μου καὶ ἔμένα φάσκελα μὲ χέρι καὶ μὲ πόδι
 γὰ νὰ μὰς δεῖξῃς ἀληθῶς πὼς ὅλα εἶναι ρόδι.
 Δὸς μου καὶ ἔμένα φάσκελα γὰ νὰ σ' εὐχαριστήσω,
 ἄλλη τῶν κόπων ἀμειβῆ ὡς ταύτην δὲν ὑπάρχει,
 καὶ ἐγὼ ἐπιφουλάσσομαι τοῦ χρόνου νὰ ζητήσω
 ὁδὸ φάσκελα τοῦ Κεραῆ καὶ ὁδὸ τοῦ Πατριάρχου.

Κύττα, μεγάλα πρόγονε, τί τελετὴ τελεῖται...
 ὁ οὐρανὸς συννέριξας καὶ βρίζει, βρίζει, βρίζει,
 στέκουν ἴσῶν ὄρον τοῦ Ἐρωτοῦ εὐλακωνεῖς πόλιται
 καὶ λαπομῶνες ἢ καθεὶ εἰς τὴν περὰτα τρίχει,
 ὁ δὲ Μεγαλειότατος καὶ βρίζη καὶ μὴ στάζει
 πηγαίνει ἴσῶν Μητρόπολι μὲ τὸ χρυστὸ ἀμάξι,
 μὲ βλέποντες καὶ οἱ Πρεσβύτεροι, θριμμῆνες σὰν κἀπὼναι,
 πὼς τώρα εἰς σίγουρα τὰ μέλλοντα κοουσίνα,
 σπεύδουν καὶ αὐτοὶ ἴσῶν τελετὴν γὰ νὰ μὰς συγχέωρουν,
 καὶ δὸς τοῦ τὰ κημπανάρη χρονόσυνα βαρουν.

Γκλᾶν γκλᾶν κημπάναι, μπάμ μπουμ κανόνια,
 δὲν εἶναι ἄριος γὰ τὰ κοουσίνα,
 ὁ Δειμῆλης ταῦρε καὶ αὐτὰ.

Γκλᾶν γκλᾶν κημπάναι, μπάμ μπουμ κανόνια,
 γματ' οἱ ἔρωμοι καὶ τὰ μπαλάνια,
 δὲν θὰ μὰς λείψουν ποτὶ λερτὰ.

Εἰς τὸν Ναὸν στιβάζεται ὁ κόσμος σὰν σαρόελα
 καὶ φαίνεται καὶ ὁ Μαστραπῆς μὲ τὴν μαθὰ κορόελα,
 καὶ ἰσοῦ καὶ ὁ Κωνσταντινούπολις μὲ ὕρε καρδαμῶνον,
 πρεβιθσοθεῖς Πρωθυπουργὸς μετὰ πολλῶν ἑπαίνων,
 καὶ λέγων πὼς τοῦ φάνηκε πὼς ἐγ' ἡ φάβα λάκκο
 καὶ κἀπὼς τὰ ἔξῃσθε σ' ὅν Πρινακαυλίνα,
 καὶ ἔχρησε τὸν λόγο του μὲ ζικικη καλάντζα
 καὶ ἐφύρτωσε συνδυασμὸς ὡς ἔδοξ μεσκουλάντζα.

Καὶ ἐνὶ κηροῦ τυπούσαμε μὲ ἀνεκτὸ τὸ στόμα
 καθὼς ὁ γέρον Ἰακώβ γλῆ τὸν Βενικμῖν
 νὰ ὄσῃε τί συνδυασμὸς θὰ βγῆ ἀπὸ τὸ κόμμα
 ὁδὸν ὄρε καὶ ἔστειν ἐν Ἀρσουαῖν Μῖν.

Γκλᾶν γκλᾶν κημπάναι, μπάμ μπουμ κανόνια,
 κἀναι παρῆ μὲ τὸ Κορδόνι
 καὶ ὁ νομιμόρφων Βασιλικῆς.

Παῖζου ζουρνᾶδες καὶ κηρμουντζῆς,
 ὁς μὰς μὲ χεῖρι καὶ πόδια μουντζῆς,
 μουντζῶστα ὅλα Ἑλληνικῆς.

Γκλᾶν γκλᾶν κημπάναι, μπάμ μπουμ κανόνια,
 πλάτε πλούτε σ' ἑς λάσπαις τὰ πανταλῶνια,
 πετοῦν πρόγονων οἱ σελετοῖ.

Γκλᾶν γκλᾶν κημπάναι γὰ τὸν ἀγῶνα,
 πλάτε πλούτε σ' ἑς λάσπαις ἕως ἴσ' ὁ γόνα,
 λάσπ' ἢ δουλειὰ καὶ ἡ τελετῆ.

(Καὶ οἱ δὲ ἠχοῦντο
 καὶ ἀντάμα τραγουδοῦν.)

Ἡ Ἑλλὰς ἀνίστη πάλιν
 μὲ τὸν Λάζαρο μαζί,
 καὶ ἔξερρῆ εἰς νέαν πάλιν
 καὶ ὅλα βλέπουν σὰν χαζοῖ.

Παλι ἄθῃκαν τὰ μάγρια,
 φεύγουν ποτικῶν ὄροδι,
 καὶ ὅλα λέμε μὲ τὰ βόγια :
 α' Ἐρεδ Λάζαρε περὶα.

(Ο Ρήγας πέντε φάσκελα τὸς δίνει πρὸ μεγάλα
 καὶ ὁ Φασουλῆς καὶ ὁ Περικλῆς τὸ βαζῶν σ' τὴν φαγάλα.)

**Καὶ ὁ Ρωμῆος σ' ἑς λέγει κἀν
 γὰ τὸν Μήταχ τὸν Σκαμάτη.**

Ὁ Μήταχος ὁ Σταμάτης, ποὺ διόλου δὲν φοουκῶνει,
 ὁ γῆρος ὁ ζηλεμένους τοῦ καπετᾶν Ἀντωνί,
 ἀφῆρον χρυσὸς λείοντας, καὶ τοῦ στρατοῦ στολίδι,
 ὑποψήφου κἀπὼν θὰ βὰν ἐπὶ ἰωνῶν.
 Καὶ καθὲ Κρανιδιώτης, ποὺ τελετὴ Μήταχος ἔφερε,
 ὁ ἄσπρησ τὸν Σταμάτη μὲ τῶνα καὶ ἄλλο χέρι.

**Καὶ ὁλόγας ποικιλίας,
 μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίας.**

Τῶν ἀδελφῶν Δεσπῶτα τὸ Βιδιόπολιον,
 ἐν Κωνσταντινούπολι προ χρόνου ἱερυμένον,
 τοῦ σωτηρίου Πάθους πολέτημον βιλιόν,
 ἐξέδωκε καὶ πάλιν κοφῆς χρυσοδεμένον.
 Πωδεταὶ δὲ καὶ εἰς ταῦτην τῶν Ἀθηνῶν τὴν πόλιν
 ἀπὸ τὸν Κοουσίαν τὸν καὶ Βιδιόπολιον.

Ἑλληνοῦχοι Συγχρόνως σπουδαία Ἱστορία,
 ἔργον εὐρόστω πένας τοῦ φίλου Κυριακίδι,
 εἰς ταύτην γεγονότα μεγάλα καὶ μυρία,
 καὶ ὁ Νηκος ὁ Ἰγγλέσις εἰς ταύτην ἐκδίδοι.

Ὁ Πατριπ Νικολάου, ὁ Πασόατέμπος ἄλλος,
 ζαχαροπλάτης ἄνετος καὶ κηρομουντζῆς μεγάλος,
 κούλουμα ζαχαρεὶα κατασκευάζει πρώτης
 καὶ ἄς τρέψῃ ν' ἀγοράσῃ ὁ καθὲ ταξιδιωτή.
 Κατάστημα τρόντι καθ' ὅλα τὸ θαυμαῖον,
 ὁδὸς τοῦ Περικλέους, ἴσ' ὁ πρῶτον τὸ Γεννάδιον.